

619
1957/2

დროშა

№ 4 აპრილი 1957

460369
საქართველოს
საბჭოთავო
საგარეო
აღმოსავლელი
საგარეო
აღმოსავლელი
საგარეო
აღმოსავლელი

ლენინის ქალაქი

აპრილის ბოლო რიცხვები ამ დღეებში მთელი ჩვენი დიადი სამშობლოს შრომელთა გულისუფრი მიპარობილია ოქტომბრის დიდი რევოლუციის აკვნისკენ—ლენინგრადისკენ.

ორმოცი წლის წინათ, ემიგრაციიდან პეტროგრადში დაბრუნდა ვ. ი. ლენინი.

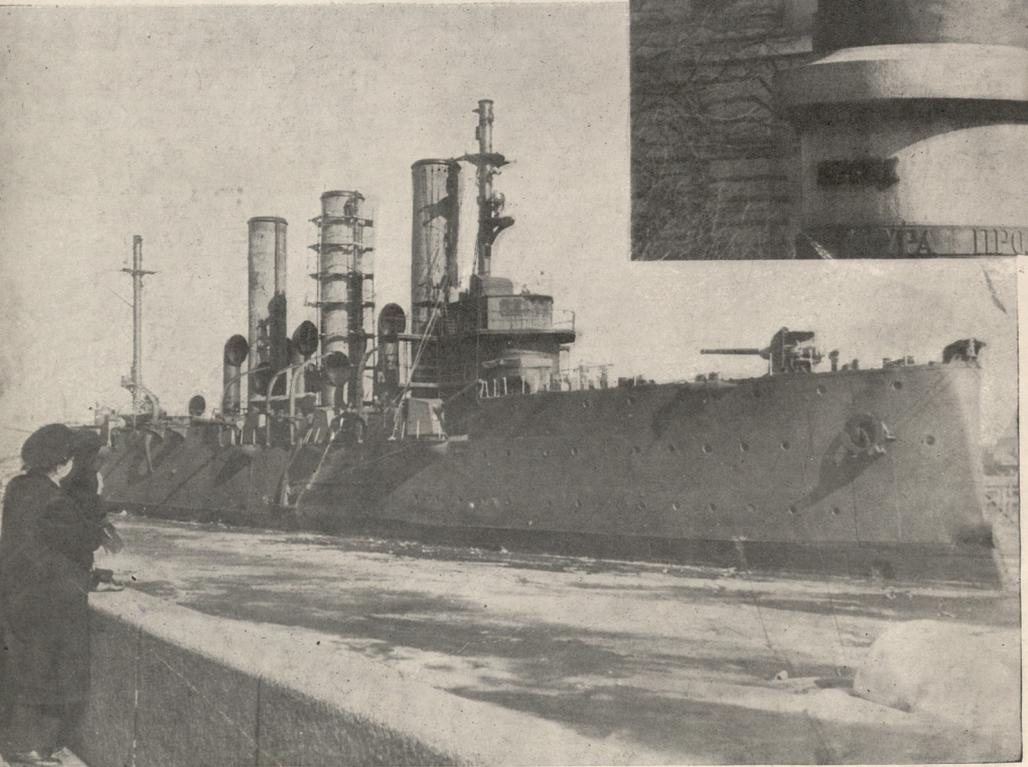
დიდი ბელადის ჩამოსვლას უდიდესი მნიშვნელობა ჰქონდა ბურჟუაზიულ-დემოკრატიულ რევოლუციიდან საცილისტურ რევოლუციაზე გადასვლისათვის.

სწორედ ამიტომ საბჭოთა აღმავანები ყურადღებით ათვალიერებენ ლენინის სახელთან დაკავშირებულ ადგილებს.

სმოლნი. ვ. ი. ლენინის ძეგლი

ფოტო გ. ვახტანგაძისა

ღმგენდარული კრეისერი „ავრორა“

გარეჯანის პირველ გვერდზე: სოფელი, ქალაქის ხედი, ფოტადი ფოტო გ. რახმაძისა.

მეოთხე გვერდზე: სოფელი, ბორანიერი ბაღი, ფოტადი ფოტო გ. რახმაძისა.

სოციალური საზოგადოებრივ-პოლიტიკური და სალიბერალური-სამხარული ჟურნალი

ქვეყნული
ბიბლიოთეკა

7552

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის მთავრობის ბიბლიოთეკა

ბიჭვინია აფხაზეთის უღაბჭუჩი ადგილია.

მსკეფავე ცხოველები ცხოვრობს დღეს ბიჭვინიაში. მისი ტერიტორია დაფარულია კეთილმოწყობილი ნუშაბა მდინარით, ასფალტის ქუჩებით, ბაღებით, სკოლებით, კულტურულ-საგანმანათლებლო დაწესებულებებით.

ამჟამად ბიჭვინის მიდამოებში მდებარეობს ცენტრების, მერკანდის, მემოსტრონა-მეგრელების მისიერის საბჭოთა მერკანდის და მეგრელების მისიერის ფარგლებში, რომლებიც წინასწარ დროს უჭიდად აწვდიან აფხაზეთის მრეწველობას ახალ-ახალ ხორცს, რძეს, ყვეცხს, ხილ-საფხურს, ციტრუსებს და სხვა ძვირფას სასოფლო-სამეურნეო ნაწარმს. ციკლოპები უმნიშვნელოდ ღამაზ ბიჭვინის მემოსტრონა-მერკანდის საბჭოთა მერკანდის საკენ მივარდები. უკვე კარგად შორიდან მოჩანს მესოფილიების ფერის თავე ამარდული მაღალი სასოფლო-სამეურნეო, საკვებმანამუშაველი სამხარეთის ნუშაბა და მემოსტრონა ფერის სასაბჭოთა გზების გზებში.

ბიჭვინის მემოსტრონა-მერკანდის საბჭოთა მერკანდის მიღის ჩვენს რესპუბლიკის ერთ-ერთი უკეთესი მონავე მდინარეა. მისი კულტურული ყოველგვარი ახალ-ახალი წარმატების აწვდენს ბოსტნეული კულტურებისა და მეცხოველეობის პროდუქტების წარმოების გაღვივების საქმეში.

1953 წელთან შედარებით გასულ სასურველი წელს აქ თეთილფერის მემოსტრონა 451 კილოგრამი მისი გაიღდა. მარტო გასულ სასურველი წელს წინა წელთან შედარებით ერთი მისიერის წველა-დობა 304 კილოგრამით გაიზარდა. ეს იმ დროს, როდესაც სასოფლო-სამეურნეოს რესპუბლიკაში შარშან ერთი მისიერის სასურველი წველა-დობა 634 კილოგრამით ძვირეს უდრიდა. ამიტომაც გასულ წელს ბიჭვინის საბჭოთა მერკანდის ერთმა მოსამსახურეობის საბჭოთა მერკანდის 9 ერთმანვე მებრტე მრეწველი.

ამავე წარმატებით შესრულდა აქ მეცხოველეობის სულაღობისა და ხორცის ჩამატების სახელმწიფო დავალება. სასურველი გვეგის დადგენებით ჩამატდა 50 ტონაზე მეტი რძე, დღესდღეობით ხორცი და ბოსტნეული. ამიტომაც, რომ უწყასებელ ნაწარმს მერკანდისაში ხორცი მიიღეს და მისივე სახელმწიფო კულტურების მესოფილიების წარმომადგენელი მემოსტრონის გამოცხადების გასამადგენად.

მერკანდის მთავარი ზოოტექნიკოსი ა. უჩუანი დაწვრილებით გავიწროვებდა პირტუტების აღზრდას და მოვლა-პატრონობის წესებს, ფერის მონივრებად წინასწარ ტექტორის მაღალი უკეთესი მრეწველები ხა-სკეფილი-სარძო ფერის ვრცელი ტერიტორია პატარა ქალაქს მოვადგინეს. აქ ყველა შრომატყვევი სამუშაო, — საცვების დამზადება, მიწისღება, დარწმუნება, ნაკვლის გატანა და სხვა მთლიანად მეტანიზირებულია, რამაც უკეთესად ამაღლა შრომის ნაყოფიერება და შეამცირა პროდუქციის ღირებულება. მაგალითად, შარშან აქ კილოგრამი რძის ღირებულება 60 კაპიკით შემცირდა. მიმდინარე წელს ერთი ამდენით კიდევ შემცირდება.

ამჟამად ფერმაში ას ოთხმოცდაოთხივე მრეწველიანი ჯიშის მრეწველი ძროხა ჰყავთ, რომელთა უმეტესობა აქვე დაბადებული და გაზარდილი განსაკუთრებით ყურადღება ექცევა ნამატის შენარჩუნებას, მისი მოვლა-პატრონობის და მაღალპროდუქტიული თვისებებით აღზრდას.

— ამ მხრივ ჩვენმა მეცხოველეებმა, — გვერდინა ზოოტექნიკოსი, — ძვირფასი გამოცდილება დაავადოვნეს მერკანდის დაბადებული და აღზრდილი ძროხების გასოფლებით მტრის იძლევეს, იცარე იცარე ჯიშის შეტყობილი ძროხები. — ზოოტექნიკოსმა უჩუანმა გვიჩვენა მერკანდის დაბადებული „ცულუბნა“, „ოლიმბა“, „საღვანი“ და სხვები, რომლებმაც მორე და მესამე ლატკაციის დროს შეიღ-შეიღი ათასი კილოგრამი რძე მოწოდებეს.

ფერმაში შესვლისთანავე თორი ხალაობი ჩაგვაცხეს. ყურადღებას იმართებს ლაბორატორიული სისუფთავე სანიშნოდ მოვლული პირტუტები. ორ წყე-

ბიჭვინის მრეწველობა

პირდაპირ

ბად ჩამწვერებულ ჯიშთან ძროხებს შორის დაფრესლებზე თორი ხალაობი გამოწვეული მომცულ კალბში ჩვენ ფერმაში იმ დროს შევდგინე, რაცა ფერმას ასუფთავებდნენ, ძროხებს უკარგისა და ითილი წული შექმნიდნენ.

— ტერმინებისთვის ვსაზღვრავ: — გვიხორბა ანუ უჩუანმა ფერმაში სისუფთავის საკუთარ და პირტუტების პირად მივარე, წარმადობის ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი პირობაა ამ მხრივ უზრუნველ უკეთესი პირობების დადგენა ირ-ირჯერ დღე-ღამე-ღამეობით უღვამი ვახში პირტუტებს.

— ეს ტერმინები რაღაა?
— სესიკალური სასიერის გზაა, დაახლოებით კილომეტრისანი წრეა, რომელზეც დღემო ირჯერ შემოსტრონა ჩვენი ძროხები.

ამ, უჩუანი დაწვრილებით გავიწროვებ მერკანდის ძროხების შენახვის, მოვლა-პატრონობის წესებს. მიიღი წლის განმავლობაში პირტუტებს ბავუტ-ბანაური წიგით ვინახავთ. ზამთრობით ძროხებს უნდაგრესად თვითი, სიღისითა და კონცენტრირებულ საცვებში ვცვევავთ. უზრუნველ ვართ: — კონცენტრატთან ერთად უმეტესად ვამოცუქ მწვინე საცვებს.

— ბუნებრივია, რომ მაღალი პროდუქტიულობის მთავარი პირობა მტკიცე საცვები ბაზაა, მაგრამ ასეთ ბაზას ჩვენი მერკანდისა უწყასებელ დრომდე მოკლებული იყო, რის გამო იძულებული ვიყავით ნაყოფი და შემოსოფლილი შეგვეტანა პირტუტებისა და მემოსტრონის ართულებდა ჩვენს მემოსტრონა, აფერხებდა შრომის ნაყოფიერების ზრდას, ადიდებდა პროდუქციის თეთიღირებულებას სხვა სურათისა ახლა. ამჟამად მერკანდისაში შემოსოფლი პირტუტისთვის მტკიცე საცვები ბაზა, განსაკუთრებით ჭრად ვინახავთ წინაა საცვებს, ამ შრომით გასულ წელს 80 ტექტარზე დაფუთვით სინდინ, სახაბო, გოგრა, კომპოსტი და სხვა საცვები კულტურები. თეთილფერის მემოსტრონა 8 ტექტარზე მეტი წინაა საცვები.

მერკანდის განსაკუთრებული ყურადღება ექცევა მომავალი კადრების აღზრდას, ამ შრომით აქ სისტემატრად უწყასა მეცხოველეობა კვალიფიკაციის ასამაღლებელი ზოოტექნიკური კურსები, სადა ახალგაზრდა მეცხოველეები რეგულარულად ამაღლებენ აგრეთვე თეთიღირებულებას. ამიტომაც მერკანდის მისიელად ჰყავს ნოვატორი მცხოველეები, რომლებიც სისტემატრად მაღალ წარმატებებს აღწევენ პირტუტების სულაღობის და პროდუქტიულობის ამაღლებაში.

სამაგვი მარეწველები აქვს მერკანდის, აგრეთვე მემოსტრონაში. აქ ოცდაცხამეტე ტექტარზე აქვთ

დაფიქსირებული ბოსტნეული-პროდუქტების წინაა შრომის თითქმის ორ ტექტარზე გააწვრივებულია მემოსტრონის მოწყობილი დაფარული კულტურები.

— ახლა ჩვენი მრეწველობა კულტურის ნახევარი, აქვთ მოზარდები, — გვერდინა ანუ, უჩუანი და დაწვრილები სასოფლო-სამეურნეოს კარგებს, ჩვენ ერთმანვე მაგანაქვამი აღმოვნიდით. თავი ხოზარდის გვერდინა ვართ თვის მისი სახერხეობის ეტაფად, თუ როგორ ატარებოდა თულის ფრეცხეს სუსხინი ზეგარე. აქ კი — ზაფხულია, მაშველი უცა ზაფხული... ორსატრეებში მწვინედ დაღინებდნენ ბოსტნეული კულტურები. მაღალმეტრად თავისებურად გვიწვევდნენ მწიფე ამ-მეღირები და ცულტური დაწვრივებული ნუშა კიტრები.

— გვემით ვთავაზობსწინებული 5 ათასი მანეთის ნაცვლად — ამბობს ანუ, უჩუანი, — გასულ წელს მემოსტრონიდან ას ორმოცდაათი ათასი მანეთის მოგება მიიღეთ. ჩვენ მიიღი წლის განმავლობაში ვამატებთ აფხაზეთის კურორტებს ახალ-ახალი ბოსტნეული და ბაჭერული კულტურები.

მეცხოველეობის პროდუქტებისა და ბოსტნეული კულტურების წარმოების გაღვივებისათვის ბრძოლაში სისტემატრად მაღალი მარეწველობის მომადგინების ვაჭრის რაიონის ბიჭვინის მემოსტრონა-მერკანდის საბჭოთა მერკანდისა სრულიად საკავშირო სასოფლო-სამეურნეო გამოწვევა უკვლავ მონაწილეა გასულ წელს მერკანდის გამოწვევაზე მწიფდელი იყო ფართო მარეწველებით. პირტუტების სულაღობისა და პროდუქტიულობის მაღალი მარეწველობის უზრუნველყოფისთვის მეცხოველეობის ფერმა დაჯილდოებული იქნა სასოფლო-სამეურნეო გამოწვევის დაფიქსირებით. სასურველი ნახევარი და ბოსტნეული მერკანდის თითხმეტი ნუშა კი დაჯილდოებულია ვერცხლის დღით მეღვინობისა და პირად სამუშაოები.

ბიჭვინის მეცხოველეები ამ კმაყოფილებიან მიწვევლი.

მერკანდის კულტურები ახალი პოლიტეკური და შრომითი აღმავლობა გამოიწვია პარტიისა და მთავრობის მიმართავს სოფლის მერკანდის პროდუქტისაში 1957 წელს სასოფლო-სამეურნეო გამოწვევების სოფლის უზრუნველყოფის შესახებ. ამ მომართვის ასსულად მერკანდის კულტურება ვაღვებულება იცისა 6000 კილოგრამამდე აიყვანა წელს თეთილფერის მემოსტრონისა და ენერჯიული შრომითი უზრუნველყოფის სოფლის მერკანდის პროდუქტების წარმოების ახალი, მძლავრი აღმავლობა.

მოზარდული საქონლის გვიგე გასერინება.

პროფესორი მიხეილ ჩანავა

30 წელი საოპერაციო გვიდასტოვ

— პროფესორი მიხეილ — დარჩა ვადატებში ხმა, ახრებულდნენ, აკუსწყდნენ ადამურები. დღერვის მუცრობაში მინე ჩანავას გამოყოფდა და მალე პალატის კარში განიშრდა მადლი, ბრვე ავებულის კაცი.

ეს გავლად ქალაქის მე-3 საავადმყოფოს ქირურგიული კლინიკის გამეპ პროფესორი მიხეილ კორეიტაძეს ძე ჩანავა. უპირველეს ყოვლისა, პროფესორი საოპერაციო ავადმყოფი არბტერებს და ამ იგი საოლად მიუხედავადმყოფო ქალს, რომელსაც მხრის ძალის ავადმყოფობა სინდრომ ჰქონდა. ოპერაციის დასრულებდა არა მხოლოდ მიაღწია.

თვის კარაიდან სტელ ყნამი ჩანაველი წიგნი გახშირდა, გადახალდა და გადმოვიდა. აი, ეს წიგნი იური წლის განმავლობაში იყვეტიდა კუმბარ მეტრებელი რუხის მილით. — პროფესორმა სურათს თითი დაადო. — შემთხვევითი სოდა დევესთა და საუკლავად მილი დასწვდა, ოპერაცია გავუსთა, ხელგუნური საუკლავად მილი ჩავეული უსატრბით იყო და ისე მეტრები რომ სახლში მიჩადა და ჩანავა ბუნებრივად თანამიხდა და სწორად ითოვებინა ოპერაციუ დავეყდა.

წიგნის ხელს დავეყარე: „ხელოვნური საუკლავადი მილის შექმნა, მისი შევირთების და დამწერობის დროს. მედიცინის მეცნიერებათა დაქირბირი პროფესორი შ. ჩანავა“. ეს ნაშრომი დაწერილი იყო ათწლეული ოპერაციების ახალთვის შედეგად. შ. ჩანავა კლასის კიდევ ჩანდენივე მნიშვნელოვანი წიგნი აკეთებინა: „მუხლის სახსრის ტუმბოვლობა“, „კანის გადანერგვა“, „წულბოვანი ადავადების ქირურგიული მკურნალობა“ და სხვ. გამოცემებულა უკეს მს-მდე შრომა.

— წუ დაღვლი — სინამდვილეში ეს სიტყვებით თავის თავსაც მიმართა პროფესორმა, რადგან თითონ არ ნაქვდებ ლეღად და მუხლებზე თამაშება დრძელ თითებს...

კლას ხსნი შემდეგ ეს თითები საოპერაციო რუხისში ხელთათმებით იყვნენ შემოსილი და ფრთხილად, გასწვდულ და ანუღ დროს მკვიდრი მოძრაობით ამხრებულდნენ როდელი ოპერაციის თვითული პროცესს. პირველ მართლმადიდებელი ასისტენტები უჩინებოდნენ პროფესორის ყოველ მოთხოვნებთან და ხანგრძლივურ სიტუებს ხანდახან თუ დაღვლიდა და ქირურგიული ინსტრუმენტების წყროლი და ავიდმყოფის ღრმა ამონიერება.

ამჟამად ეს მუხლის ახალ წიგნზე: „გულმკერდის ქირურგიის ახალი ამოცანები“.

მიხეილ კორეიტაძის ძე ჩანავამ პროფესორული დასტავების მდელი და სანტიგრესო გვა ვანგლო. 1928 წელს, თბილისის უნივერსიტეტის დათავრებით შემდეგ, მას ოთხი წელიწადი გაატარა რუსეთის ციმლილ კოლონიებში, შემოხდა — პროფესორი იუბიტეი უნებოქსიანს. — თუღიანს — მოსკოვი, კირჯევთან — ლენინგრადში. თანდათან იწყებოდა დოსტაქრის ხელი, თანდათან მიდრდილდა კონდა და გამოვლენება, ყველაფერი ეს კი დაამბულ ყოველდღიური შრომის შედეგად იქნა მოპოვებული.

სწავდა პროფესორი მეცნიერად, თითებმა მიმართა მეტრებში, ხელში მომარჯვებელი საოპერაციოდან პარტნი გავმდა. ასისტენტები სწრაფად შეატყვნენ ერთ ჯგუფად და ავადმყოფის კოროლას დავეყარებოდნენ. პროფესორი კი ხანდახ ათვლიდა და ამ ხელსაწყოთა ჩვენებებს, რომლებიც ხელსადავადმყოფის ავადმყოფის მდგომარეობის ყოველ ცვლილებას.

მედიკალის მუხლის ახალი ამოცანები და მიწელი გატავებითი ქვლევი თვის საყვარელ საქმეს, იწყება იქნის დაბალელი, შემოქმედებითი ცხოვრება — ოთხი და ხუთი რთული ოპერაცია ერთი დღის განმავლობაში, ხშირად მოლოდინული ამოცანებმა დაბას საავადმყოფო, ღვლევი და დღეობა რადგან თუ დოსტაქრის არ ღვლევი თვის ავადმყოფის მდგომარეობაზე მან ქირურგის დანა უნდა დასრის და სხვა რამეს მოეიდოს ხელში...

მიხეილ ჩანავამ თავი მაღლა ასწია. მას მხოლოდ თავიდან უნდა და ეს ოპერაციის სიზარტული იყო განუყოფელი — ოპერაციის მდგომარეობის შესაძლებელი შექმნა კიდურის შენარჩუნება: ამიჯლილი მხრის ძალის ავადმყოფი მხვევად ავადმყოფის მხრე წიგნის თვისად უნდა დაეღვლი და გადაღებებდა პროფესორს.

ჩანადენივე დღის შემდეგ ავადმყოფი კარგ გუნებად და და უნებლად ხუმრობდა, მიზეზად ლაქონდა ამ მხრისარლებლის ხელის შენარჩუნება და სიციცხლეტი, ყველაზე უღბლიერი ადამიანად ვჩინებოდა თავს მქვეყნაზე, რას იფიქრებდა, რომ პროფესორი მიხეილ ჩანავას უფრო უღბლიერი ადამიანად მიაჩნდა თავი.

თავისი ხანგრძლივი პრაქტიკის განმავლობაში 15,000-ზე მეტი ოპერაცია უკეს აკეთებულა მხოლოდ ჩანავას ჩანავა ოპერაციების შემდეგ არ წყდებს მან წასწალი ავადმყოფთან აკვირის ყოველდღიურად მისდის ავადმყოფისაგან წყროლები, რიცხვად უნებებას თხოვლობენ. ერთი შემდეგად, ქირურგი წყროლებსაც ავანაინან ხშირად. — მიიღვი ფრცული თვის მდგომარეობა და მან გასწვრე აღნიშნული ტანსაცმის თვის მდგომარეობა ატრებულელი და პროფესორის დასუსტის, ატრებს „მამაღელი მკურნალობას“, „სუ დაღვლი“, „არაფრია საშიში“, „სულ მაღა მორბეობი“, ასე მოაერგებდა ექიმის ბრძაობით. — ჩანავა მუდმივი მონაწილეა ქირურგთა საკავშირო თათბირებთან და ყროლობებთან, სადაც იგი სანტიგრესო მისხმებებით გამოდის ხოლმე მე-

ჩამ მხოლოდ თავისი პროფესორული ინტერესებით ორიდ ისაზღერება შ. ჩანავა, იგი უნებლად საბჭოს დეპუტატია და დიდ საზოგადოებრივ შემოსავს ეწევა თავის ამონაჩვენებს შორის. ამონაჩვენებს უყვარს თავიანი დეპუტატი, უყვარს ეს გულსმხებიერი, თავმდაბალი და ტკბილბოვანი ადამიანი. ანუ ჩანავა არ უყვარს დიდიხელს და დეპუტატი ამონაჩვენებას ცველებზე უნდაღეს მობოხონილებასაც უნდა ავანყოფილებს — განმრვილობას და სიცოცხლეს უნარჩუნებს მათ.

— ცველი გადებებითი პარტიის წევრია — მიოხამა მოლოდინულად პროფესორსა და ნამწვევებით სასე საფრფრელები მიმოითთა. — ალოპოლი იმდენ საფრთხეს არ წარმოადგენს, რადგან ნორმალურ ადამიანს ხშირად არ უნებება ხმა, მაგრამ იგივე ნორმალურ ადამიანს ჯიბით დაღვე ამბროსი და ყოველდღე ყოველ საათს იწყებდეს თავს... აი, თქვენ თანამაქის შეველის გულის ძაბრებები უნდა გაჩვენოთ და მერე აღარ გავიგებოდა ჩემს სიტყვებზე.

პროფესორი ერთ ხანს ღვდა, მერე განავარბო — ამასთანში ერთი ავადმყოფი ზედა, კენჭოვლის ოვლებად, ვეგარად მართალი, დიდხანს იქნა დაზარალებული. პროფესორი მუხავი იყო და მის დაავადებაში, რა თქმა უნდა, თამაშის ხშირი წყვასაც მიიღოდა მისი წყროლი. ერთ დღეს დროგანდა მისთვის შევეტეხა და კიბანამ შეუხებულა მინარჩევი — პატრეცელებული ექმით. მან უნებლად მიმართი. ნეთ, სამი წელიწადს მან გარ, ასე მერე დაბრუნდებით მის, მიიღვი უჯახს მოეწმავდა, თქვენს ხელთა ჩემი და მათი მიწვევა.

ოპერაცია გავუსთა, განკურნე და... ათი წლის შემდეგ მოვიდა მისი წყროლი. სტალინის რეჟიმის ლაურეტი გამხდარული მეტალურგის დაქმნი, მაღლობის მიიღვდა, რომ სიცოცხლე შეუვანარჩევი და მარწმუნებდა, რომ მის მეცნიერებაში მნიშვნელები მეე მიმძღვინებდა წილი...

სწავდა პროფესორსა სიტყვა შეუყვებია: მეზობელი თათბირთან რაღაც ხმებური იმხიდა.

— ჩემი ირმა გოგონა, მერე ჩა მოვიდა — პროფესორის დედაზე წამოხდა, მაგრამ ხანამ კარს მიღწედა კანინტელი ლამაზი გოგონა შემოვიდა, უკან ქალი მოაქვებოდა.

— რა მოხდა? — ეითხა მიხეილმა.

თქმე ირმას თითი გატკობდა და არაფერი არ ანებებდა დღვას. — მამას უნდა უკვე დაეღვლი, — პროფესორის დედაზე წამოხდა, მაგრამ ხანამ კარს მიღწედა პროფესორსა და პატარა ყუიდან ბრბი ამხილი.

მ. პანიპინი

მ. ჩანავა ესუბრება საოპერაციო ავადმყოფს.

— რაც არ უნდა შეუხებდი იმის ავადმყოფი, როცა დიდი უფლებებისაგან დიხსნი, ღვანავი ბერებება, მკვიანვი, ხსებლობენივე შეგეყარებდა კიდევაც. — თქმა უნდა ჩანავას, თავისი მიზლილი

აქამდე აქტიური!

გარე მონათმხრობა

ფოტო ო.თარ თურაძისი

ტკბილად იცხოვრო, იბედნიერო — შიმშირავს ახლად დაქორწინებულებს ნინო ფურცელაძე.

პატარა, შავ აბრაზე თვირი ასობით აწერია — თბილისის ორჯონიძის სახელობის მშპის ბიურო". ეს ყველასათვის ცნობილი დაწესებულებაა, რომლის მსგავსიც უამრავია თბილისს ჩვენს ქვეყანაში და თბილისში.

მშპის ბიუროში სხვადასხვა საქმეზე მშობიან: ზოგს სახელის ან გვარის გამოცვლა უნდა, ზოგი დაბადების მოწმობის აღდგენას თხოულობს, ერთნი ახლად დაბადებულ ბავშვებს ატარებენ რეგისტრაციაში, მკვრივ ახელაზე ღირსშესანიშნავი და საინტერესო პატივს, რომელიც ბიუროში ხდება, ქორწინებაა.

ჩვენ სწორედ ახლად შეუღლებულთა შესახებ ვაინტერესდებით...
...თბილისში სიმრავლე ახალგაზრდა ქალ-ბავშვთა მორცხვად ჩამოყვარდა სკამებზე და კრძალვით შეიწყურებს ბიუროს გამგეს ნინო სიმონის ასულ ფურცელაძეს. ის კი ვერძარბოვალდ დაჯდა წესის დაცვით, სხვადასხვა ქვეყნის კითხვებს აძლავს ახალგაზრდებს. მშვედვ სათითაოდ აწერინებს ხელს განიერ დიფთარში, ღამილით დგება, შედვირებას უღოვავს და ორად ვაპროცოლ ციკოინა ქორწინების ქაღალდს აძლავს ახლად შეუღლებულებს.
ჩვენ უკვე მივსწავით მათი ვაყენობა: ვაყენ ვაყენი მავლოვია—თბილისის სამეცნიერო-საავტომობილო გარეის ზეინალი, მისი მუდღე კი, ლუბა პერიოდისკაია, პუტინის სახელობის ინსტიტუტის სტუდენტია.
ცოლ-მკვრივ მზიარულა, ხაიული სახეობის მსკვნირია ერთმანეთს, მადლობას უხდამს ნინოს და ხელიხებლ-

ჩაკადებულნი, წერაღულით ვადიან ოთახიდან.

ახალგაზრდების მზიარულმა ყვირინამ გამოაცხვდა ოთახი. მამაბადალი საუბრითი, სიყვლილი მზიარებენ მეგობრები ახლად-დღოვალსა. ქერა ქალიშვილი, ხელში ყვავილების კონი მიუხალოვდა მავიდს. ცაყი ტყან მოყვება დინჯად.

ცოტა ხნით სიმრეე ჩამოვარდა. დავიარში კი ჩამოვარდა: ქალ—ვახიჩე, ბე ალინა, სტუდენტკი, ვაყენ—მაყვილებული ანრი, იბეიხური". დავიარში, რომელმაც ქორწინება ოფიციალურად ფორმდება, ვხვდებით ცოტრებს — 1933, 1934, 1935, 1936... ეს ახლად დაქორწინებულთა დაბადების წლებია ოფიციალური ცრემონიალი დამთავრდა, მშვედვ კი ცოლავ ახმავრდენ ახალგაზრდები, ცხვევიან, ულოცვენი ახლად შეუღლებულებს.

სუფრებ სიციხვითი ვაყენე, ჯანსაღ ახალგაზრდობის და ნამდვილად ვაყენა, რომ ისინი შედნიერ ოჯახს შექმნიან.

თუშვა წინდაწინ თქმა მწელია. ყველაზე კარავდ ეს ნინო ფურცელაძის დეის, რომელიც აქ ათი წელიწადია შეშობის ვენ ოფის, რამდენი წელიწადი „მუფრეობა“ მას, რამდენი სათვის აუსუფვიტა ტკბილი, შედნიერი ცხოვრება. ბუერს მათგანს ნინო დღესაც იცნობს, ხედავს მათი ოჯახის ზრდას, შედნიერებას.
მკვრივ ზოფვიტობს ის ტკბილი წუფები დიდბასს არ ვაყენაით ხოლმე იმ დღესაც ნინომ გულსატყვილით ვაყენა მამა ვაქორწინების მოწმობა ერთ-ერთი ახალგაზრდას.

პირველი გიზლირთავს

როდესაც ქალი გაივდა, ნინო ჩვენ მოგვიჩვენდა და გულდაწყვეტილმა გვიბრია

— მაგრამ, ზუსტად ამ დღეს მოაწერეს ხელი, რა მნიშვნელობა და ბედნიერების იცვნი მამინე... ნეტავი რა მიუვლია, რატომ დანაგრევი თუახმა... რას იპას, ხელება — ...სასიით ვერ შევწყვენი

მაგრამ ასეთები გამოჩაყლისები არიან. უმრავლესობა ხომ ბედნიერად, ტკბილად ცხოვრობს, ზრდის შეილება. სიტყვამ მოიტანა და უნდა ითქვას, რომ მშინა ბიუროში უფრო მეტა რიცხვი ბავშვების რეკონსტრუქიუზე მოდის, ვიდრე კორწონებაზე. გასაკვირი არაფერია. ჩვენ იქ ყოფიხისას რამდენიმე ბედნიერი მშობელი ვიხილეთ. თუდაც მიხეილ მახულოვი, რომელიც გაბრწინებული სახით შემიბარდა ოთახში და... ტუქუი ქალ-გვიე ატატრა რეკონსტრუქიონი.

ინფერნი ნ. ჩორგოლიანი და მისი მეუღლე ნინო ლეგია კი პატარასათვის ნაყოფი სატურეებით დატვირთულში მოვიდნენ.

— სახლს რას არქვევი ვაკაცის? — კიბულობის ნინო ფურცელადე.

მამას უნდა, რომ მისი შვილი ყოველმხრივ შემოხილი რაინდ გაზოყდეს, სახელიც შესადერი მოუტეზინა — ტარიელი. რა თქმა უნდა დედისაყ ახე სურს, მაგრამ სახელად მას დათუნა ურჩევნია.

— პასპორტი ტარიელი ჩაწეროთ, სახლში კი დათუნა დავუძახებო. — მანაც თავისი ვაკაც მამას.

პატიის პირველი საბუთი მიღებულია. — მალე გოგოთი მოსოლიყოთ, — ეუბნება ხინო მშობლებს.

ახინი კი თითქმის ერთხმად, ღიმილით მასუბობენ:

— მოვალე, აუცილებლად მოვალე.

— ამ დღეს კიდევ რამდენიმე ახალ ოჯახს ჩაეყარა საძოვველი. აი, თუნდაც, ეს შესანიშნავი, ლამაზი წყვილი — გვიე გუჯავიანი და ლალა კონსტრუქტი ოთახში უკრ გვიე შემოვიდა და

მეგობრები გულმხურვალედ ადვარტებულენ „ნება-დელო-ვალს“ გურამ არეშიძეს და ლამარა გამსაურდინას.

ალონა გაბაჩიაძე ბეჯითად ახსოვებს „მოქალაქეობა“ მოქალაქეობის მოწვევები კი შეტარებით შესასტრია. ამ გაბუნდებულ შეგობას.

უნ იცის, რას ეტარებოდა თავის მუღლის ლოცვა პერიოდოსკითა.

ნიდაჩ ჩორგოლიანმა შეიღობს პირველი საბუთი მიღლო.

სიკვითი მიმართა ნინოს — ქალბატონო, ხელო უნდა მოგაწერო ამ ქალბუცილად, თქვენ რას მიჩრებო... ვაგვეყინა ხუმრობაზე და ძალაუბნებურად პატარასალს მივაპყროთ მზურა — ქურა, ცისდრეგვალუბიანი გოგონა მოჩეცხად ამოუდგა მართი თავის საწრისი.

ჩენა შოინდომა, მაგრამ გვიემ თავისი გაიტანა. ცქლავ აგხოთ ოთახი ჯანსაღმა სიცილ-კისკისმა. მშამში ახალი წყვილი შემოვიდა. ისეც სირუქ რამდენიმე წყმით და კვლავ მზარეული შექმნა... ლობი... პირმოლოცეს, გურამ... იბედნიერე, ლამარა... უფურები მათ და შენდაუნებურად იმეორებ: — ინარავლი, იბედნიერე! — ლამარა გამსაურდინა და გურამ არეშიძე კი მადლობის ნიშნად, გილმეზულები თავს უწვევენ მეგობრებს.

დადა ვეველაზე მნიშვნელოვანი მომენტი — ხელის მოწერა. გვიე გუჯავიანი სიაზოვნებით ასრულეს ამ აქტს.

მხატვარმა ლადო გუდიაშვილმა რთული და საინტერესო გზა განვლო. ეროვნული ფორმისა და გამობატვის ახალ საშუალებათა დაუცხრომელი ძიება ყოველთვის იყო დამახასიათებელი ამ მეტად თავისებური შემოქმედებისათვის

ლადო გუდიაშვილის განვლილ გზაზე ნათელ წარმოდგენას მოგვცემს მხატვრის ნამუშევრების გამოფენა, რომელიც ახლახან ეწყობა

«ღროშის» ამ ჩანართზე ეტეჟაეთ ლ. გუდიაშვილის ზოგიერთი ნამუშევრის რეპროდუქციას.

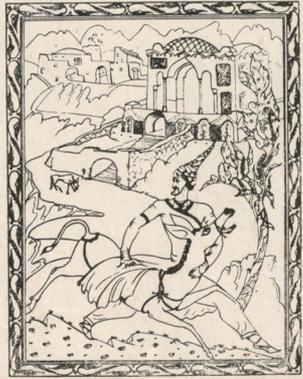

ხაღხური ზღაპრის ილუსტრაცია

ილუსტრაცია ნიგნისათვის «სიბრძნე სიცრუისა»

ფიროსმანის სიკვდილი

ილუსტრაცია ნიგნისათვის «სიბრძნე სიცრუისა»

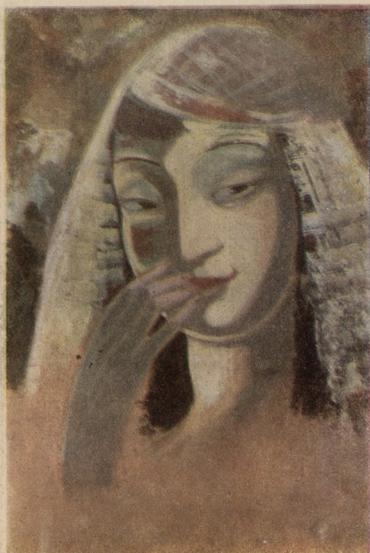
თამარ მეფის პასუხი

6. გულიაშვილის პორტრეტი

აბესალომ და ეთერი

ლიმილი ლომიშვილი

საქორწინო რიტუალი

სერაფიტას გასურნება

მოხვევის ქალი თინა

განღვრილი

ქალიშვილის პორტრეტი

ყვენობა თბილისში

ასე მისიზმია, ღლი, ნახალი

ამდარბარა ცისკრის გარაკვლავზე ადრე, დღე, შენს იქით დამეა მუქი. ამდარბარა ადრე და გვიგონებ ქაღალს, კაცუაშენს შენი თვალუბის მუქი. ბუხარში ცეცხლი საბოლო პევიც, ფანჯრებს თანდათან ბრინჯავი ფეხავს, ჭრელი თაისფრით გაჯივრებს თვით და დასტარალებს რუახს და კერას, ასე მესიზმრე, დღე, წუხელი, როგორც თუცე, სწორედ ისეთი: ვარადადღელი, წარბმუნებელი ბუხარის მწვანეთი ავიზივრებდი. და შენც თვითონა ჩანდი შის დარი, ქალი, მრავალკუროვანდაბადი... ეკ, რომ არ იყოს ქვეყნად სიზმარი, ხომ გერასოდეს ვეღარ ვნახავდი! მკაცრად ბრბობდა ყოველგვარ ავიდარს, მთელი სიცოცხლე ჩვენ დასავსარეჯე; ამა მეოთხი, თუ ვინმეს ყავდა, ჩემს გარდა, დედა ისეთი ვამბოვებ შორისს და ჩაიხიწე. შის ზეგარის მხოლოდ სიზმრისში ვხვდებ: მის მატარა, თუ ასედა ვინმეს, ჩემს გარდა, ასე დამაბნო დედა. ისე ვადარებ, დღე, წუხელი, როგორც იცავ, სწორედ ისეთი: ვადღეოდღელი, ვეძღვებოდღელი კერას მწვანეთი ავიჯივრებდი. ვამბოვდა ტბილი ვარაზისი ამავსო, მაღლიბოც, ალაბო; მიტოვებულხარო... და ახლა ცხადზედ შენც ვხვდებით, დღელი ჩემი, მე და ბუხარი. გულში შეშლის ნაოული ურჯად, ამ ნაოლის განთავს ჩემი მარჯვენი. მე არ ზავებოთ არასოდეს ვუბნად, თუ ჩემს სიყვარული შენსად დაღირსილს. ვამე დასავრის ვერ ვამბობდებ, ვამე დამხარობდებ ვინმეგინად. მე შენი ბულით ვითვალვებ, დედა და მწუხს, სიძულვილი ვერ მომერება.

ითარს, სიძულვიანია

თოქვლი

ამ სისხამ დილით თოქვლი ბირველად ხელისმარბილით ცეცხლი ვაგვტეხე. თოქვლი ვაგვტეხე თვითი პეპელა, ისე დამაყვდა ფეფოქი პეპელე. ალაბო, თბილისში ახლა არ ცოვა, კოჯრის ნივთი ფოთლებს აქეზებენ, მწვანე ავიდა ისეთ მიწაწვანე და ხსნივანე ამენებს მუე რუსთაყვარელზე. აქ, კი წაწვიბო ტოქვლებდასრული, დეკანან დღეებშილი თვითრეორი საწილდებად შორის დათოვნილი მიქრის მარბილი, შორს არა ჩემი ციციანივალა!

ცეცხლ და ცეცხვ დრობადასტეცილი ფოქვლები — ზამირის თოქვლი პეპელა, მიღვივარ თოქვლი ხსენაქმეცილი, მიღვივარ, მაგრამ სად შეუგვარებო!

ყვაიპილანის გაყოფა

არის ფერია ციციანი, სინაზე და შრალი, ცვიფრული არის არ დაძმარალა დილიდან, ზამუხას ვაგვტეხებო გარდა ცვიანამაში, სერგელს ავიტეკვებ მაკადა და ყელეფილანის გვირაკოა. შენ კი, სად ხარ ყვაიპიო ხალი არა მოვიჩანს, საკანქოვნილი მინდვრის თვალვიგობრა ასული შენ ისეთი კიბოე ხარ, წარმავაგებარული, ალაბო, ვამოფენაზე დედამ არ გამოიგებე.

გერბი ვაგვარია

თომას პარი

სიძულვიანი

მატატიკი და ნანქალაქა

ტონის კი ისე ვადაფარა ბრებრეტი, რომ ფორანი ცარილი ვეგონებოდა. შენდმე მან ცხენზედ მისი შესახვედრად გარეცა. — შესახა ონდა ვაგუ-ტეხელს მთელს, რატომ იფიჯანებ ასე? თითქმის ლეწვადღელი არ ვგვიგონებოდა ასე შენი თხოვნი არ მოვიდე აქ, რომ ერთად ვაგაზრდები უკან და მოვალაპარაკო ჩემს მომავალ ცხოვრებაზე. ეს რომ არა, მე არა ვამბობ, მიტოვებ ტონის.

— მო, ჩემო ძვირფასო, როგორ არა, ვიხივებ, ახლა მოვიპოვდა... თუმცა უკლი არ მასოვდა. მამ ზეგანო ერთად ვინდა ვამბრუნებ, ძვირფასო მისე?

— რა თქმა უნდა. ამა რა ვამბ. ფეხი ხომ არ ვინდა წვივად იხივებ საკუთო მამოდა ვაგაზრდა.

— შიოი, ეს კი ფეფო — თქვა ტონის. მისეა შენ არ იყო, მთლი უნდა ავიყვან და გვერდზე ზღვიან-მეფი.

— არა, დედა უნდა ხივოდა. მინდვრებით წამოსულა და ჩემზე ადრე სიხილა შენ. — შიოი, ეს კი ფეფო — თქვა ტონის. მისეა შენ არ იყო, მთლი უნდა ავიყვან და გვერდზე ზღვიან-მეფი.

ტონის ტბილიდ საუბრობდენ და თან ხეებს, ცხიხილებს, ფრინველებსა და მინდორის ვამოფენი გულგებს საოპორიკრებდა... უცხებ, სიძულვიანს ვამბობს მდგარი სახლის დაფრეხილად ვამე მომავლად ამ მხარის კიდევ ერთი მონაკვას, რომელი ყველაზე ადრე უყვარდა ტონის. მის შერთვასაც კი აპირებდა მთლის მავიერი, ანა ვიხივებოთ მხარისზე მარჯვეთ იყო, თუმცა ბოლო ფრის ტონის ზეგარს არ ფორმებდა მასზე. მომავალი მთისას სახლად იფიჯებოდა.

ჩემი შვირფასო მთლი, ჩემი მომავალ მუცელს, ხომ შემიძლია ასე მომავალი — ეტობისა ტონის მთისის ჩვეული თავმდაბლობით. მაგრამ არც ისე ხსნაშალა, რომ თვინებო ვაგონოს — ფეფოკი ვხვდებ ერთი ხსენებდა ქალს, რომელიც ალაბო, მომავლებს, საწვეი იმართა, რომ მას ცეცხლ შევირავად, ახლა ვაგონ, რომ სხვის ვიროვებ, ვთავ მასზე ლამაზს, და ერთად რომ დავგინებო, ვინავე ვაგვარებდს. ამისრულდებ მთლი ერთი თხოვ-ნა?

— უმთხედო, ძვირფასო ტონის. — მამ, მთლი შენც უკლი ამ ცარილი ტონისებს ქვეშ, რომ შფოთი ავიცილოთ თავიდან. ხომ იცო, შისა მომავლარია და მწიფლობისა და კეთილმეფე-ყოლიბაბინის ვაგვარებებს ცხოვრება.

— არავიერი მაქვს საწინააღმდეგო, ოღონდ შენ ვამბობდი, ძვირფასო ტონის, თქვა მთლი. წელში მოხარა და კოცონს ტონის შერთვა, ოინტიკი კი მთურებულ იყო მეორე მთლი. ამგვარად მანაგვრებს მათ ვნა, ვიდრე ვისიზარის კოცონს ამ მანაგვრებს, მამ მთლი დედანაბა ხმა და რიცა ვეც მოახლოვდა, თვითვე მომავალმუცელ-ბით ავიყვან და ვეცობა.

— როგორ, ვნა თვითვე თავიანთიანას ამ ვაგონებ, რომ მთხოვე შენთან ერთად ვიგვარებო სახამაშე? — ვამბობსახა მამ, რავეან მთავად, რომ ტონის ურნდად მხოლოდ თავი დაეარა და გავშლი.

— ამ მართლედ რატომ ვერ მიხვდები, — თქვა შენც ვაგვარებოდა ტონის, — მაგრამ შენ, მაგინ აქვო ჩრები, შენს მთილასთან.

— მთოეა მამ. — ვანე ვერ ხედავ, რომ უკვე ჩაქმული ვარ? მათთან მხოლოდ სანახავად შევირე შენიშნაშალა. როგორ დავვიგობ, რომ ასეთი ბრევიც ხარ ტონის?

— ჰოოო... მაშინ, რა თქმა უნდა, ჩემთვის ერთად უნდა წამოვიდებ — თქვა ტონის და თან იგებო. რომ ციციან ოღლმა დახსნა მან ცხენზედ ვაგვარა, ანაას ჩამოსვლას დღედაც, ვინდვინი მოსვდა და ფორანი ვაგუ ცეცხლი კი ისე ჩველებს, რამდენადვე ეს შესახვედრად იყო ბრუნებით მოკლე ცვირანიშნობები.

ანაა ირინავ ვადახვდა და უთხარა: — რა კარ-კია, როგორი მთავარს ჩაქმანებ მგვარობა. — ტონის თვლებში ჩაქმანებდა, — მეც — წარბ მოთქვა. — რა თქმა უნდა, შენზედა და ვეფლობად შეხვდა. რაც უფრო მეტს უნდა ვეცე, მთლი უფრო მსურდა, ბოლოს კი ამ წამაშედე მივიდა, რომ სისულელე იყო მთლის ან ოინტიკის სახლების და-

კრასოვდს მადეწურვდება ტონის პატარა, მრავალ- და კუხრე, აქა-ქამე ნაყავიფარის ხსენე. ამ ყნაწიელს ისეთი სერიოზული და ურბიდაში გამოხატულებებს ჰქონდა, თითქმის ისე არ სხებოდა ვაეცილი, რომ სინდისის ქენჯნა არ გავჩინო. საუბრის დროს პირდაპირ თვლებში ჩავეჭრებოდა. ამ სხებზე იმდენი დრო ვწერ-უღებდი ჰქონდა, რამდენიც ჩემს ხელსაწვანებზე მაგრამ ყოველივე ეს სრულიად არ ამცირებდა მან ქალების თვალებში. მიკერავს შერაფლს! იგახვბიდა ქვედა კბა და შრავდა ნაუცხამს! და მსავსე უხასბოსს ისეთი ჩრელეფური ვაგაეცილი ღედრდა, თითქმის საგალებზე-ღლიათი ქალებს ცხრფოდენ და მსავსე ქაღალს შეუფარდა ისინი.

დროთა ვითარებაში არჩევანი მთლი ჩიარისზედ შეხარბა, ეს იყო ნაწი და ცქრიალად აბაზარა არხე-ბა. მაღლ მან ვაგვარებდა კიდევ მთლი დაინდობის შესახებ.

ერთ შაბათს ტონი მამის მავიერად წავიდა ბარზობას და ნაშუადღევს ფორანი ბრუნებინდა. მამ, გრავის ძირს მიხვდა თუ არა, უცხოეტი იუნტიკი სალიტი დედანახა. ეს ლამაზი მან ქალ-სიხილს არცხებ ვაგვინდა, რომელიც მამიარ ტონის გულგობლივ არ იყო! სანამ მთლის დამწვანდა, — იხივა ერთი ტონის, სახამაშე არ წამოვიდა? — თხივა ოინტიკი, როგორც კი ფორანი მამოვიდა. — რატომაც არა, ჩემო ძვირფასო, — მთოე ტონის, — ამანე ურარ როგორ ვეცებე.

ქალმთელმა ერთი ვაგონა, უფრო ზედ ასუდა და კბინაზე ვაგვარებო.

— ტონის, — თქვენება ოინტიკი თავისებურად ნაწი საიუნიტიკის კოლმით, — რად ვაგვცოდებ მთლიერ? რატომ ზეგობია თუ უცხოეთის კოლმ ვინმეზედ შენიცხვ და თანაც უფრო მოყვარული, ქალმთელი, რომლის გულსაც ასე ადვილად მოინადირებ, კარგე უნ ვეგინია, რა ხანის ცრბამთელს ვიცილებო, თითქმის ნაუგონობდენ. ასე არ არის ქალს.

— დაბა, აგრეთ, — ამბობს ქალს ნაოქვებით სახხავდ ღარჩნილი ტონის.

— ვანა ოღლმე შეგინიწნავს ჩემში რამეე ნაელი? — არა, არაზღობო.

— ვარგებლობა ხომ არ მიწერებ? აბა, შენში-ბედა.

ტონის ერთ ხანს შეხარბა მერია მის სახებზე.

— მართლაც არ ვიცოდებ, თუ ასეთი ხომ სხებო იყავი, — უთხრა მამ.

იმზე ლამაზი? — არავენ იყავს, თუ რას უახსენებდა ტონის, რავეან სიბავსი თუქვო მარხორი, რომ მოკლდენილად ლოცვის ვადახვდ ბუმბულს მაქვარა თვლი. ბუმბული მან ქალის ქუდად ეგუფთვებდა, რომლის დანაშე-ნასაც სწორად მან კვირას აპირებდა.

ოინტიკი, უთხრა მამ, რაც შენმთელმა ჩინ-ღელი — ხედავ, მთლი მთლის, ერთად რომ დავგინა-ხსო, ვინ, ჩემს დღეს, ძირს ჩამოსვლაც არა ვაგუ-ველობს. იგი ხომ ერთ წუთში მოსახვევით იყენება და, დეგანახავს თუ არა, მიხვდება, ერთად რომ მოვიდოდით. ახლა კი, უფროგანახო ოინტიკი, რომ ავიდენითი უსიძულვებია, რომელსაც შენ ისევე ვერ იტარ, როგორც მე, ფორანის უკან ნაწილში უნდა დავწე, მე კი ბრებრეც ვადავფარ-ებო, სანამ მთლი არ ვაგვივლს. სულ ერთი წუთის საკმეზე, ვაგუთავა, ხოლო მე ვიცილებო მთლი, რაც ჩემ ვეფიცი და ეგებ ბოლოს და ბოლოს მის ნაყე-ვად წერ მოკლე წინადადება. ვერ ვიხივ ვადა-ღელი ვაგვარებოდათი არ არის ჩემსა და მამ შორის.

ოინტიკი სალიტი დაინახდა და ფორანი ჩემვა,

თეატრის

ნოვრა, როცა მან უკვდა გვერითი. ისინი ერთმანეთს იყვანდნენ და მხრებითა და მუხლებით ცხვირდნენ ურთოდეს. ტონი პანას სილამაზე უბრუნდნენ. ნახალ დაუყოფილად და ბოლოს, აქირდნენ კლასი, ქოლოდის სილამაზე.

— მოხალისე კლასი, ვადარევეთლო გვიწინა საქმე — თქვა კლასი.
— არა, სახლოლო არა.
— არა თხოვე? არა ხმადახლა ლაპარაკობ, ტონი?
— მო, ცოტა ჩახლდელი მჯივს ხმა. სახლოლო არ ვადარევეთლო ვაქმე?
— როგორ გიბრძანა... — მათი თვლები ერთმანეთს შეხედნენ და ტონის ვაჯერებდა, კანად რატომ არ ვუკვად პანასთან საქმის ვაჩრახებო.
— ჩვენი ტუბოლო პანას... — უბრალოდ პანას, ვარ მითითნის და ქვეყნული შეყვალე ბილე, მილო, უნდაც სალოტი და მთელი ქვეყანა ვადარეველა... ვადარევეთლო არა მგონია.
— ჩუ! — თქვა პანასი.

— არა მთავარ... — ტონი ხელი უშვა ქალს. ტონისთვის ქვეყანად წავალი მომეცა, თუცა ვახსებოდა, შენ ხომ სიბრძნის ზიდავ და აქ უნდა ვიხილოთ ვადარევეთლო.
— მან იღინავ აქირდა კანის კალოტი.
— არა, არა, ეს ღირსია... — თქვა ტონი და ვადარევეთლო კოლოტი... — ასე იციო სიბოლო მშრალ ანდინდები.

— დასრულდა... მამ, ძვირფასო, ხოლოდლოდ მოიხარო, ჩემზე მეტად მოწონეს იგი? იცი არა, თუცა აქამდე მისი მეტროს თავი, მაგრამ მანც უნდა გიბრძანა, რომ მივყარებო და უნარ არ ვბძო. ტონი არა მოხიბვლილ... თვითონაც იგი, ჩას.
— ტონი ისე დასიბოლოდა და ქალს ახატებდა, რომ არა უნდა ვადარევეთლო არა წყნად, რომ ტონი მოიხილავ უნდა და მდებარე ვადარევეთლო წაჩირთ ჩუდა.

— სახლოლო არ დავიბრებვარ, ვეების როგორმე დავიბრებო თავი და შენ მოიცილე იმ წინადღებში, რის უნდაც ლაპარაკობ.
— მოხალისე მოიხილავ და შენ შენარბილა. ეს არა... — წამოიბინა პანასი და ტონი შენარბილა.
— ახლა კი მართალი მოიხალისე შენე კიცილო. შენ, დედა ისეთი კინება, გვიგონებოთლო, ვოცას ბუნჯე შენეკითხვით და ტონივეც ამირბინავ.
— ვადარევეთლო არის! — წამოიბინა პანასი და ფეხე წაჩირთ.

— არა, არა გიბრძანა... — დაამუდგა ტონი, ვულში კი ღღინის შეყვადი... და მდებარეობდა ვადამიხსენი... — შენი შენარბილა არ მიხილავა და თვადან იბიგობ არ გიბრძინო, ტონი... — რა ვინმე ქრეცდინი შეუც, უბრალოდ შენე სახლოლოდ წამოვადრევე. ისინი ხანდაზნ ჩხუბობდა არ მინდა ვაგონო, თორემ ჰყოფდოდა ნადრობის დაწმინდაც. ტონიბინად ვერ აძილენ... ღღინის დაჯივარია... სურათების გვიწინა, რა მშვენიერი ანდინა, არა! მითავდა ცვირის ხარბობისა მით არ წყნად რაოგრი ვაძინობის თავს შენი ხელოვდა ახლა? — ვადარევეთლო ტონი, რათა პანას არ ელდაპარანა მილის ვახსივარად, მაგრამ მთელ სათქმელი შემოვიდა და ქვლად დაუყოფი ძეხად და ხანოტირო მდებარეობდა ვამოხილავ. ხალხს მოხილავდა თუ არა, მამანისი თანაც, რომელიც უნდა ვეწინა იდგა და ხელს ისე ქვირდა აქრული, თითქმის ტონისთან დაჯივარდა სურსი.
— პანას, ვერ დაიბრე აჯივის ერთი წუთით? — შეგებია ამოხსენიქა მან... — შე კი ვაგიოცოთა და ვაგივებ, რა უნდა მამას.
— ქალი დათმინდა და ტონივად წრწავლად ვახსივარობდა, თანაც მეტად ვახრებდელი იყო, რომ სულს მოითვინადა, მან საკმაოდ ვაყარავდა ჰესუბერებად შევლს.
— ამა, ამა, ტონი, — უფხარა მოხეცა მიხტარი კატასმა, როცა შელო მოუხილავდა... — ასე არ ვაჩრებ, რომ იგი?

— რა და რის, რომ თუ ვაჩრახული ვაქვს მილო რიჩარდსის შერთვა, ხატც მოიცილე და ბოლო მოვიღებო ამ საქმეს. მაგრამ შე დადხარა ვალიდობის ქალიშვილიან ერთად და რე სტებ ურჩურის. ამან შე არ დაწუშებო.
— შე მხოლოდ ვიხილავ, უფრო სწორად, მან მთხოვა სახლად მითყვიევი.
— მანმ მთლი რომ ყოფილიყო, მეცხის, მაგრამ შენი და პანას ვალიდობის ერთად მუჯივარია?
— მხოლოდ იქნა მამას.
— მხოლოდ ხატც მამას.
— ხატცხის ტონის ქვეშ. მართალი გიბრძანა, ხათამდის ვაგებია. თუბინი სალოტიც იქნავა, უფრობის ბოლოში, ბრეგნების ქვეშ. სანამ

იქნა... ღღინითმანი, არ ვიცი, როგორ მოვიცილე შენეკით უფროსები იქნება, ციხურები ვამოხილავ. ჩაუკ სტების ვახსივარად და ამის საქმე ვადარევეთლო, თუცა, უბრალოდ, ვაჩრახუდინა ერთი მოიხარო, მამა, რომელს შერთავდა, ჩემს აჯივისთან რომ ყოფილიყო.

— ისა, რომელსაც არ უთხოვია მუჯივარობა.
— ეს მთელი იყო, უნდა ვამოხილავო, რადგან არა მხოლოდ ჩემი მოიცილებ დაუდა ურჩურის, მამა რამ მილო...
— მანმ რე დაინებო თავს მილის, ის უკვლას აჯივისბი, რათი იმას შეხედო... — მამანისმა ფორარზე მოთხოვია, ცხვირების დაქრება არ შეუძლია არ უნდა ვუბრალო აჯივი მოიხილავ, ვაჩრახუდა და წინად დათხრე ტენი, თორემ იმ ქალიშვილს რამიმ ბოდათა შეგონებუვითა.

მართალიც დადღილი ცხვირ ხანობინო მი დაბურებნას იყო მოწყურებული. საცინომ მან წინ ჩაქალა, მოხუცად იმინა, რომ პანას მთელი ძალით იქვერბოდა აჯივის, ტონი ხმის ამოუღებლად ვაიცილა, რომ ცხვირს დასწავდა.
პანას რჩებად მილის შერთვის ყოველდღიარი სურდოდა დაუყარავა ტონის არამდ და არამდ მილო. რათიველი პანას უნდა აჯივირო, რადგან სანდებს ერთად ხომ ვერ შენარბილა, ეს უფროსად ტონი და ფორარს მხედდა. ამასთანავე ფორარზე უფროც არ მდებოდა.

ცხადია, წინად მილომ დაიცივდა ტონის ქვეშ, სხვანაირად არც შეუძლია ტონის ანაწივებზე ბრახვის და სიბრუნებლის ვამოხატვა. სიმაყვე და თანაც შენი, რომ სასაცილოდ ავადმდებო, ვერ ახტავდა მანდა ვამოხეშარებინა თავისი დამაღვლის ამბავი. იგი უფრო და უფრო მოუსვენრებდა და ამ შერთვის თანადას ქალის ფეხი და წინდა, სწორად სლოტის იმ ადინა. მან ხომ არავიციო იცოდა თუბინი სალოტიც იმ ყოფნის შესახებ და პანას უთხრა.

— მანდა ვადარევა თუ არა მინა, ვადარევეთლო ამ საქმეს ბოლომდე მოვილოდა. ვადარევეთლო ვახსივარად ფორარის ბრუნე, მაგრამ, დახტი საკვირდოლუხა: პანასისთან ძივრის მიავდა.
— ვანა სიბრუნებლი არ არის! — ვანსორბილა ვაპოვებულოდ მილომ თუბინს.
— მართალი რომ საჩრახებინა შენი დამაღვა ახალჯარად ციხის ფორარს.
— თანაც თუბინის ქარგი სახელი არა ვაგიყო, — მოუქრა მილის თუბინი.

— დაფორიდა, რას ამბობ... — ხმას აუწია მილომ, — შენი დანიშნულება არა და ვანა უფლებია არა საქმეს იმ ვითარე მაგრამ, ერთი მინდა ვივლიდე შენ რა ნება ვაგიქო? რას ვადარევეთლო იგი? ახლათა, მრავალ სისულელეს. მაგრამ, რასაც ტონი სხვა ქალივს თუბინს, მხოლოდ მაგრამ ლაპარაკობ და სულაც არ მანარბილებს.
— რე ხან ანე ვუვლადრებოთლო, — ამბობს თუბინი. — იგი პანას შერთვის, არც შენ და არც შენეკით ყურით ვაგივირენ.
ამასთანავე ბრეგნების ქვეშიდან ამოვადლომა ხეგმება ელდა დასვა პანას. მან კინადამ გრძინობა დაქარავა. სწორად და დროს ცხენად ვაიწია წინ. პანას დაინახა... ვამოხილავი ცრულად სადგები, მაგრამ მისთვის ვამოხილავთ ერთად ისტინა მინა შენეკით, რომ ხელი უშვა აჯივის, ცხენე წავიდა თავს წინდა და მივიდა თუ არა იმ ვიარკით, სადაც

განა ვეწიო ლინჯ-უდელისკენ ეწევა, — მან უნდა მტკიროდოდა აჯივის ვახსივარად შენეკით, ვერარა აჯივისთან და სანამც ქალიშვილი ერთად ვადამიხილავ ვახსივ.
შემთხვეული ტონი ქოხინით მივარდა მათთან, მაგრამ სატრეოლოდ უფრებოდა რომ მან, ვულზე მოეწევა. მთავლის ბრუნეს იღებდა დაჯერებია ისინი ერთმანეთს დასიბინდნენ და ტონი ამან შენარბილა.
— რე ხანობინა, ტონი, ვაჩრახუდა... — რე ვახსივარად იგი და თვლდ იღებდა მტკიცეს ქალიშვილიან და ვალწინად ვადამიხილავ მათ, როგორც ნახივლ მაქასეს ქალიშვილს, მაგრამ ვაჩრახუდა ქალიშვილზელი ხომ არ ვაჩრახუდა ამას მთავარს იღებდა პანას წინადმდე და ქოხინობდა, სანამ ვული არ იჯერებო.

— ახლა ვუვლადლოდა უნდა მოეცადაპარკით, — თქვა ტონი, როცა ქალიშვილები და მოხმდინდნენ და მის მოხმდინა შესწავლა... — საქმე იმნათა, რომ მე ტონიველი პანას ვაგდეს ჩემი, ისიც თანახმაა და ჩემე ვამოხილავდელი მოიხილავ ვიწინა.
— ტონიმ ვერ შენარბილა, რომ პანას, რომელსაც სალოტი სდებოდა, მამა დანახა და ახლომდებოლო კოლოცა მისეცა.

— ჩემს ქალიშვილს არ სურს, სერ, — მტკიცედ აჯივლებდა ვამოხილავდელი მიტრე ვალიდობით, — პანას ვაგდეს თუ არა? შენ ვიხილავ ამითინი საკმაო სიბრუნეც და უნარ თუბინა მამ, თუ ღირსება შენარბინა და თავის ვამოხილავ არ ვინდა.
— ვთქვიც, იგი უნდა ვიცილო... — იფიქრა ტონი. — ცხვირე უნარკით არას.
— რე ვიხილავ ვამოხილავდელი მიტრე ვალიდობით მამ, — თქვა ვაქვირდობდა მამა და უნდა ვაგდეს, თუ ასე ვეწია ვაქვირდობა მანდა ვერც, იგი მტკიცედ ვუვლადლოდა მესხარბილოდ.

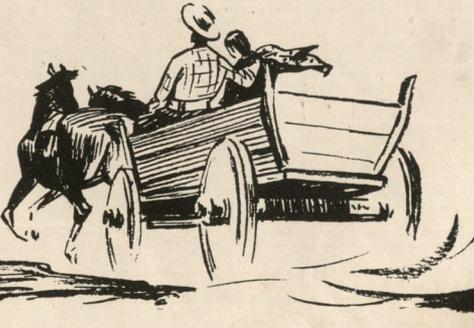
— როგორ, ვანა არ ვინდავარ პანას? — შეგონება ცხვირისამოხილავდელი ტონი.
— არასოდეს! უნდა სანდომოდ ვაუთხრობო აჯივირებო, — ამბობინა ქალს, თუცა ვული სხვას ეუბნებოდა. მერე მამას დაუბრუნდა მტკიცედ და მასთან ერთად წავიდა იმ იმდითი, რომ ტონი მეორედ სიბოლოდ ხელს.

ტონი საცინომდელი ჩავარდა, მილო მწარედ სულელებდა, მაგრამ რადგან მამამ მისი შერთვა ტონი, ქალიშვილებიც ვული ღარი უნდადა, ამიტომ იგი თუბინი სალოტის მებრუნებო.

— მამ, ძვირფასო, ხოლოდლოდ იქნები ჩემი?
— არასოდეს, სხვისი ნასურვალის ქამა არ ვმეწევა. ღღინის დათმობის. თუშა შენარბილავ... — მილო, მამასოდდა იგი ქალიშვილები, — მით, თუცა სიბრუნე იგი უფრობას მხოლოდ, თუცა მეტიც მინდობი რომ ვაიწია, უნარ მოიხილავ, ტონი ხომ არ მომდევსო.
— მითავდა, მილის პანასთან დარბინე მილი და ტონი. ქალიშვილს ციხურების ნაჯადილი სლოდა, ხოლო ვამოხილავდელი ტონი მებრუნებულოდ იღებო.

— მილო, ვამოხილავდელი იგი ქალიშვილები, ჩანს, მე და შენი შენარბილა ხელს ვადარევეთლო, რაც მოსაბედელი მოხდეს, რას იტყვი, მილო?
— აჯივ იყოს ტონი. შენ ხომ ვაუფორიცილი იცი ვაიწია მათთან?
— ტონი მართალი სიტყვაც არ მოთქვამს... — ვანახილავდელი იგი და მეტეტი დათმავა ხელის ბეჭელი.
მან ვამოხილავდა ქალი, ვაჯივარა ფორარს და როგორც უნდა ღდავდა, შენედც ცვირის ეკლესიაში ვამოხილავდელი მათი დაჯივრების ამბავი, მე არ დაჯივრებოდა მათი ქორწილის, მაგრამ ამბობო, მშვენიერი წვეულებად ქალიშვილი.

ინგლისურად თარგმნილი
OZID შპს გიმორბამიძე და პანინა ვანდუბინიძე

ღ. დროიას ბუქემითი მალემა თანანად წყალს მიირთმევს.

დღეს ახალი ნომრების გამოცემა და შექმნა. ვედალს უფრო ახალი ნომერი, რაც შეიძლება საინტერესო და გინგინამაგებელი იყოს... როდესაც ნომრებს ხელნაწი სთავაზობს და ტექნიკის წყალობით ვარსდება. რა თქმა უნდა, საჩუქრებს მიიღწნა არ შეიძლება, ყველაფერი ეს გამოცემლები-სა და შრომის შედეგია... რეზილიკის აპარატის ასე მუშავე ვეგაზობს. რეზილიკის რეპერული არაა ვედალ-ფეროვანია. იგი შესანიშნავი ბაიანის-ტი, ურეკლავი, ილუზიონისტი-ბანი-ბუდალარი, მიეცემა აკრობატი და საცურაო ზეგარეცა.

რეზილიკის ვეგობრებით და რეს-პუბლიკის სახელით არტისტ ვედალ-ფი რე დროიანა მთავრდება...

დროიკა უბრალოდ სამუშაო ხალა-ტი იყო გამოქრებით. მან, როგორც კი ჩვენი ფოტოკურსისწარმდელი თარი თუქიანა დანახა თავისი აპარატით და სხვა მიწეობილობებით, მანამვე მიხვდა, რითვის ვიფიქრო მისულები: — უკუვლავის, როცა კი ცირკის მართი ჩემს მუყრებულთან, ან კუ-ლიტესში თქვენგან მოსვლენარ რე-მიტორიკითან მიხვდა ხოლმე შეგ-ვედრა, მეციხოვნისა; „როგორ იმედება ახალი ნომრით?“ ამ შეკითხვას ცუ-ხად ვერ უპასუხებს, ხანდახან დღის მნიშვნელობა მსგის ბუნებრივი ზე-არცელებს აქვს, ხანდახან შემთხვევით შეგნებულ მოძრაობას... სავითოდ, ცხოველებთან კეთილი მომთხრობა და მოსეყარულ უნდა იყოს. ჩვენი ში-აგის იარაღი: უპყარი, ხოლო, რე-პუბლიკი და თემატი (ცხოველებთან მწყრთინელს შემოაბის გამოსავალი წერტილი კი ცხოველის რაიმეხანში ბუნებრივი მიდრეკილებაა. ავილოთ თუდღაც ავსტრალიის კენკარზე, რო-მელსაც კრითი ემსგებლეს. კენკარზე უკანა ფეხებზე მძლავრად ახვარა დას-ბანაღლებად იქნეს თავს კულჩე დაურდინებოთ, ჩვენ ეს მისი ბუნე-ბრივი მონაცემები გამოვიყენით და შედეგად დაიბანა ახალი ნომერი მართკად კენკარზე.

ვედალ-ფი დროიკას თხრობის და-ბარებმა ვერ მოახწრო, რომ მისი თათის კარებს ვიღაც მიიმედ მოაწ-ბა. დროიკას დიდილით ჩაილაპარაკა: — ეს ადრია მალეშეკა... ვედალ-ფის მთავრობა, მაგარი მალე ვედალ-ფი გასაგებდა და, კარგმა ღურავის ყველაზე ახალგაზრდა „მსა-იობი“ ბუქემითი მალეცა გამოჩინ-ბა. იგი დროიკის სუფარულით შე-აღებურა და იქვე წყლის ოცნაი-სკანს გაიწა.

დროიკა ბუქემობის ჩამოხლებინა და თხრობა განაგრძობს: — მალეშეკა ცირკის ცხელი წლის ავესტოდან მუშაობს! ასე რომ მან ვერ პადარა სტეპი აქვს. ჩემს ცხო-ველით ვეგუფით სამსახედ სხვადასხ-ვა ხის მისება და დრინელს ნახავთ. სჯობს ვოლიერებისაკე ვეგაზობ, იგი ჩემს ვოლიერებს ვეგადალმობს...

— აი, ძველიებზე, ზედას ლემები შეჩე და ლობა, მამალი — არჩირი, სილო — რეხა, — ვეგითებს დრო-იკა. — აი, მამიშვი იყავ აქა.

იგი დროიკის ლინინგარაში ერთი ინფორმაციას შეუქრებდა. ინფორმის მუდელთ თურქი იკას ვერ ტანდა და ბოლოს თავისი ქარსილის განცხად-ებთან ან მამიშვი, ან მემო, იკა ახლა დროიკის დიდი მეგობარია. დროიკა განაგრძობს:

— აი, ჩემი კურდღელიც, იგი ხელთ თამაშის სიტყვაზეაო სტე-პილი ზეგალობს.

მართლაც მერე დღეს საკამოს დროიკიან ერთად პატარა „მედლე კურდღელ“ თბილისელი ტელე-

მაკურებლის წინაშე წარსდგა... — იმეც საკამოს თბილისელმა ტე-ლემაკურებლებმა იხილეს არამეცუ-ლებრივი ვედალ-ფი — აქვებზე სტე-ლიამი“. ხედავთ, ვედალ-ფი შეიძლება „აიანისტადეს“ კი გამოიწეროსანს. დი-დი ხანი არაა, რაც ნაწროვად ვედალ-ფის წერია და იმეც მტარს მან-სკენი ქვეყნის ყველა კუთხეში და სახელგანთავად იცნობენ. იგი სხვა-დასხვა ლეხლებს ხოლმე წერის. სამკითხა ახალგაზრდობა დაინტერესე-ბულია მისი ვედალ-ფი მუშაობით.

ბულია რეგა თავის ზოგიერთ ვედალ-ფი ასაკაბეებს:

— აქლევსი წარმავი და ვედალ-მატურია, ბაიკალი — ზოროკია და ადვილად მარადება, პურში კი ვედალ-ფი და ვედალ-ფი, ვედალ-ფი ადვილია რასიანს მუშაობა.

წარმოც ვედალ-ფიან მუშაობის ზოგიერთ იტარებს იტარებს. კინო-ფილმ იტარების მიმოვიტარებულ-ში“, სავარძელს ბატონკატურად მოწყობდა ვედალ-ფის ვედალ-ფის, პურში სავარძელს უფრო ხანძარის წერიალმა შეუშროა. ვედალ-ფი ვედალ-ფი ვედალ-ფი, აი მოსად და სავარ-ძელს თათი დაქრა. სავარძელთან ხანძარა ვედალ-ფი და პურში ზედ ცხოვრა... მოხარულია...

აი, კიდევ ერთი ამბავი. ერთ ღღეს პურში ნოვოსიბირსკიდან 8 კმ-ზე და-შორებით მდებარე ობზე ვედალ-ფი კუნძულზე წივადებს კატერინ. კუნ-ძულზე ვედალ-ფი თავისუფლება იტარ-და, კუნძულს რამდენჯერმე შემოურ-ბინა და მერე, ნახარისკენ გაქურა. მომივიტარებულს ეგონა, რომ იგი წაუშლი შეუღლს ვერ ვედალ-ფი, შე-უღლებულს წარმოვან მამიშვი უყ-ვირა: — პურში, დაბარებო... ვედალ-ფი დამორიდება. კარგა ხანს წარმო-ვაისთან ერთად ნახარზე სივინა. წაუშლი მასთან ერთად წაუშლითიკი მო-გზარდა, მასთან ვედალ-ფი ეს მო-გზარდა, მასთან მამიშვიის ვედალ-ფი ვედალ-ფი ვედალ-ფი.

პურში თბილისის ქუჩებშიც იტე-რინა. მან თავისი მომივიტარებულთან ერთად თბილისის ღარმენანოვოში-ნი დავადავებდა.

ჩვენიან ერთი წლის პატარა ვედალ-ფი მისავა, — თქვა წარ-მოვან, — თუცა ასეთი პატარა ვე-დალ-ფი 100 კმ-ზე მტის ირისი. პირ-ვედალ-ფი ვედალ-ფიან ვედალ-ფი.

ვედალ-ფი პურში ტელესტუ-დამი და მანქანით ვედალ-ფი-ნობისა.

კ. რეზილიკა არენაზე და თავის ვე-დალ-ფი თათში მუშაობის დროს.

ისინი მოროვად შემოგვეყრისან ხოლ-შიც, ცდილობენ თათი წავებანონ, ეგაბებთან ვაიანია... შემდეგ ურდო-ბანა.

მერე ვედალ-ფი უფრო მოსწონს და რთილია. ამ ვედალ-ფის უნდა სამიწერი, რომ ადამიანი მასზე მტრითა. ამ დრო-საა ხანძარი სიმშველ და წინდაბეღუ-ლება. მომივიტარებულმა იგი არის რადიკალური დონისმტრით უნდა და-ამიშის (რეკლამების გასართი, წლის შესსან, სამქილიათი დაშინება). დარ-წმუნებით თუ არა ვედალ-ფი, რომ ადამი-ანი მასზე მტრითა, შეიძლება მისთან მე-გობრობის დაწყებაც შეაძლებს. უცხე-თან შეგობობა კი შეუძლიან წინა-ბეების ხანდაზრდა.

მოგზარდის ცირკის კეთილსმე-დავიმთავრით. თუცა ადრე დასახუ-ლი მარშრუტით ვედალ-ფი შეედაცა-ბა — ხან ცირკის არენაზე მოვედსა ვედალ-ფი, ხან ვედალ-ფი ერთად თბი-ლისის ქუჩებში სივინა, ხან ტე-ლეტელ-ფი მოვინა.

ბოლოს ვედალ-ფის ვიზიტი მოიშორი ქართული ცირკის შემქნის პირსა-ქეტივების შესახებ. აი, რა ვედალ-ფი ვედალ-ფი:

— წელს, როგორც იქნა, დავიწვი ქართული საცარკო ვედალ-ფის შექმნა. ვედალ-ფისწინებულს ვედალ-ფის, მოვიწ-ვი ქართული მსახიობები. რე-პუბლიკის დასაქმებულნი არტისტი — ძალდების მჭერნილი — ცხოვე-ლივ. ღერზე მთავარბეშენი — ად-გომედალ-ფი, ცნობილი დიდმე-ლიანია, ორჯდ მათულები მომუშავე — ლალაშულა, ეკლავობისტი ვე-დალ-ფი, სასაქარო ნომრის ტრავილისა შემსრულებელი მაცემრივ და კი-დედ ვედალ-ფის ვედალ-ფი. ვედალ-ფი ახალ-დაწმუნებ ქართულ მსახიობებთან.

ზიშვილი მუშაობის დროს.

624/83

53/157

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

57/157

